

И двамата сега откъсватъ отъ България цѣла Долна земя и Тракия. Тѣ сж били въ сѣюзъ противъ тебѣ. И за да бжде Стримонъ граница между дветѣ имъ владения, Стрѣзъ отстъпилъ на Слава Мелникъ . . . Когато ти се биеше противъ латинитѣ при Верея, сѣрбитѣ помогнали на Стрѣза да откъсне тази областъ отъ нашата държава.

Борилъ все още го гледаше неподвижно, недоумяващъ.

— Долна земя на Стрѣзъ . . . Но защо пъкъ Тракия да бжде на Славъ. Не разбирамъ . . . Шишмане! Говори! Говори! Дори и най-лошото да е! По-скоро!

Великиятъ боляръ въздъхна. Погледна къмъ другаритѣ си.

— Деспотъ Славъ става зеть на латинския императоръ, който му дава въ прония цѣлата превзета отъ тебе земя, царю честити.

Борилъ дигна ржце, стисна главата си, изтича до прозореца, обърна се гърбомъ къмъ людетѣ. Следъ това внезапно тропна съ кракъ, и безъ да се извърне, посочи съ ржка вратата:

— Махнете се!

Шишманъ и войводитѣ бързо излѣзоха навънъ, ужасени отъ гнѣвния припадъкъ на царя. Отговориха само съ по нѣколко думи на припрѣнитѣ въпроси на царедворцитѣ, които ги обградиха отвсѣкъде: жадни да чуятъ новини за случилото се въ Долна земя.

Защото, още преди да дойде Шишманъ въ Търновъ, тъмни и опасни слухове бѣха донесли вестъта между народа.

Докато се обличаха въ трема, задъханъ находникъ изтича по стълбитѣ нагоре. Попита за царя.

— Никой не може да влѣзе сега при царя — отвърна строго великиятъ примикюръ — ако носишъ важна вестъ, дай я на менъ, азъ ще му я предамъ подиръ вечеря.

— Важна вестъ! — извика находникътъ като едва си поемаше дъхъ — ако и това не е важна вестъ! Бдинскиятъ катастрофалакъ я научилъ отъ венгерски търговци и ме из-